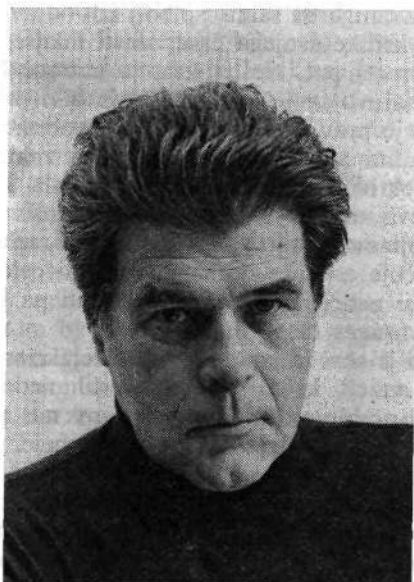

Štirje hrvaški pesniki

Jure Kaštelan

SANJE
V KAMNU

Sonce, sonce, samo sonce
in galebi v poletu
zavijejo v tvoje sanje
na kamnitem pobočju Mosora.

O vetrovi, vetrovi, vetrovi,
samo vetrovi poznajo toploto tvojih lic,
dih
in dihanje trav v vrtačah.
Burje in dež
ti pojo uspavanko,
burje in dež.

Sonce, sonce, samo sonce
in galebi v poletu
zavijejo v tvoje sanje
na kamnitem pobočju Mosora.

SLOVO Si postal trava ali oblak, ki izginja.
Vseeno.

Tudi na pečinah te spremljajo orli
in v vodah in med zvezdami.

Ne morejo se ločiti oči,
izviri, ki zro proti istemu morju.

Ni ločitve.

Ni smrti.

Če prislunhem vetru, slišim tvoj glas.
Če v smrt gledam, slišim tvojo pesem.

KONJENIK Dirjaj, moj vranec. Slišiš trobento?
Dirjaj,
konjiček moj.

— Ej konjenik, moj konjenik,
ali je dolga pot? In kje
tvoja je zvezda?

Slišiš rezget. In boben. In topotanje.
In zvenčanje ostrin.
Slišiš to, konjiček moj,

— Kje neki je zarja in sončevo
kopje? In studenec z mrzlo vodo,
konjenik moj?

Dirjaj, moj vranec. Slišiš trobento?
Dirjaj,
konjiček moj.

KRI Porezal sem si žile na ostrem steklu sna.
 IN BURJA V moji krvi se zrcali nebo.
 Tukaj na Balkanu, na Savi, na Jadranu
 so tudi krokarji siti mesa.

Zrcala groze pokažite sliko
 brez vrvi okrog vratov.
 Kri, kri, kri moja vrešči
 v tej deželi Hrvatov.

Odprl sem žile svojih besed,
 semena krvava.
 Žvižga, buta, biča burja.
 Stoka kamnita goljava.

USPAVANKA Malo kamenja in polno sanj.
 Brez kruha morda, brez svobode nikoli.
 Podedoval sem črno plovbo neba,
 gusarsko sabljo, hajduško, in tilnik,
 ki ga zaseda ne ukrivi.
 Te noge na zeleni preprogi sna.
 Te roke, nevajene telesnih ljubkovanj.
 Piratski greben iz zvezdnega dna
 pozna kljubovalne pljuske.
 Zaplavaj med ribe, med korale,
 plavut mojih temin.
 Naj naju tokovi in zvočne puščice neso
 v svetlobne vodnjake globin.
 Naj se razlijejo vode iz vseh izvirov, iz vseh studencev in vrelcev,
 naj izbruhnejo, naj brizgnejo in brizgajo.
 Enakosti modrine. Zibelka tega nihanja.
 Pod vodo in nad gladino isti je zakon močnejšega,
 isto valovanje zibelke in sanjanja.
 Koliko sonc, in vsa so notranja.
 In vsako sonce ima podobo srca.
 V mrtvem morju je vse mrtvo. In je prosojna tišina.
 Sen je pa sidro, ki priklepa
 ob zemljo kamenje in vonj rožmarina.

ODPRTA O utripajoča svetloba besed, mala svetilka,
PESEM ki goriš od krvi, okrog tvojega plamena
plešejo nočni metulji,
še se svetlikajo vilinske pravljice
kot mirne zvezde nad prepadom časa.

Življenje je pozaba. Smrt je prebujenje. Vedno je
konec in vedno začetek. Od kod? Kdo?
Kam?

Živim. In ti živiš. Ista je
noč med nama. Isti veter upogiba veje.
Isto sonce naju ogreva. In mrak pokriva.

Iz tihote pa raste drevo, iz temne
zemske globine, v viharne vrtnice veselja.

O skrivnost krožnice večnih rojstev, vejnato
drevo svetlobe. Jablano, ki sem jo hotel objeti,
je zadel blisk. Udarila strela. Vse je
ogljje. Vse je ogorek. Pepel. Veter in nič.

Prevedel Severin Šali

Vesna Parun

PLEVEL Kakor divja trava se je razrasla sedanjost.
Laž razjeda staro zlato spomina
staro zlato sanjarij ugaša.